

Abstrakt

Tato bakalářská práce by ráda přispěla k dalšímu poznání současného divadla a hodlá poskytnout zájemci náhled do italského prostředí. Práce zpracovává obraz tří autorů nejmladší generace italských dramatiků. Jsou jimi Fausto Paravidino, Letizia Russo a Davide Enia. Výběr těchto autorů je dán pozitivním přijetím jejich her divadelními a literárními kritiky, inscenováním jejich textů na evropských divadelních scénách, získáním prestižních cen, a rovněž pak subjektivními preferencemi. Většina jejich textů nebyla přeložena do českého jazyka a česká recepce jejich tvorby zatím není příliš početná.

Úvodní kapitola představuje všechny autory společně. Věnuje se jejich nejvýznamnějším dílům a získaným oceněním a upozorňuje na vydané sbírky her a další zahraniční projekty.

Analýzy konkrétních publikovaných textů v kapitolách jsou určeny chronologickou posloupností napsání jednotlivých děl a pořadí autorů je vedeno rovněž časově podle roku získání nejprestižnější italské ceny pro mladé dramatiky (Premio Riccione). Texty jsou opatřeny krátkými ukázkami z děl převážně v překladu autorky práce.

Druhá kapitola pojednává o dramatikovi Faustovi Paravidinovi (1976), jehož hry jsou v zahraničí uváděny nejvíce. Je u něj patrná inspirace anglosaským prostředím a americkým filmem, což se promítá do jazyka jeho her a rychlého střídání scén. První drama s názvem Trinciapollo (Nůžky na drůbež, 1996) se blíží k typu absurdního divadla Harolda Pintera, následují rodinná dramata *2 Fratelli* (2 Bratři, 1998) a *La malattia della famiglia M* (Nemoc rodiny M, 2000), připomínají hry konce 19. století. Dále se Paravidino v prozaickém textu *Natura morta in un fosso* (Zátiší v jámě, 2001) inspirované detektivním žánrem a pokračuje politicky laděnými díly *Genova 01* (Janov 01, 2001) a *Noccioline* (Oříšky, 2001).

Třetí kapitola se věnuje dramatičce Letizii Russo (1980), která se svými tématy a používaným jazykem her nejvíce přibližuje k britskému typu *in-yer-face* dramatiky. Od dramatu z válečného prostředí s antickými motivy *Tomba di cani* (Pší hrob, 2001) a hry *Babele* (Babylon, 2003) zasazené do futuristického města, se dostává ke hře určené pro mládež *Binario morto* (Slepá kolej, 2004) a monologu *Primo amore* (První láska, 2005). Její dramatická činnost je prozatím zakončena hrou *Edeyen* (2005).

Následující čtvrtá kapitola se zabývá autorem druhé generace narativního divadla v Itálii, Davidem Eniou (1974). Jeho texty jsou převážně monologického charakteru a jazykem je mu sicilský dialekt smíchaný s italštinou. Svou tvorbu začíná monologem *Italia – Brasile 3 a 2* (Itálie – Brazílie 3 ku 2, 2002) o významném fotbalovém utkání v roce 1982 a textem pro jednoho herce čerpajícím z událostí druhé světové války v Palermu *maggio '43* (květen '43, 2004). Následuje drama *Scanna* (Jatka, 2004) a text pro divadlo v románové formě *I capitoli dell'infanzia* (Kapitoly z dětství, 2006).

Závěr práce je zaměřen na shrnutí získaných poznatků a porovnání produkce autorů a jejich způsobů psaní pro divadlo.

Textová příloha práce obsahuje biografie autorů, soupis premiér inscenací analyzovaných textů a seznam internetových zdrojů zaměřených na italské divadlo. Obrazová příloha se skládá z fotografií z vybraných divadelních inscenací.